



Arxiu històric FUNDACIÓ JAUME BOFILL

# Dictamen sobre la legitimitat d'un Comitè Olímpic de Catalunya

Associació per a la Delegació Olímpica de  
Catalunya

FEBRER 1988

FUNDACIÓ  
JAUME  
BOFILL

D I C T A M E N

Sol.licitat per l'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya (ADOC), sobre la legitimitat d'un COMITE OLIMPIC DE CATALUNYA, que permetés als atletes i equips catalans concórrer als Jocs Olímpic en tant que ciutadans de Catalunya.

---

## 0.- ANTECEDENTS

L'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya ha fet una aportació de dades sobre la importància del moviment olímpic a Catalunya, que no cal reproduir en tant que bàsicament coneguda. Entre aquestes dades, però, es poden extreure com antecedents de la relació olimpisme-esport català, els següents:

- L'any 1.899 es comença a tractar en els cercles esportius de Barcelona la conveniència de crear un comitè olímpic perquè els atletes catalans puguin concórrer als Jocs Olímpics, recentment reinstaurats.
- El dia 15 de desembre de l'any 1.913 es crea un comitè per a preparar i fomentar la creació d'un comitè olímpic. En forma part Garcia Alsina, Elias Juncosa i Ricard Cabot, com a director de la revista esportiva "Stadium".
- L'any 1.916, pel mes de maig, el Comitè Olímpic Internacional -COI- adreça un comunicat a la "Federación Atlética Catalana", que més endavant canviaria el nom per l'actual de "Federació Catalana d'Atletisme". Per aquest comunicat el COI concedia a la federació catalana l'autorització per a participar i intervenir com a delegació en les reunions del COI, amb dret a vot.
- El Comitè Olímpic Espanyol va ser fundat a Barcelona per a poder participar en els JJOO d'Anvers, l'any 1.920. El seu primer president fou el Baró de Güell, i tenia la seu social al carrer Escudellers.
- El dia 20 de gener de l'any 1.921 es celebrà a Barcelona l'assemblea constitueint del Comitè Olímpic Català.
- El mes de novembre de l'any 1.921 es creà la "Confederació Esportiva de Catalunya", organisme aglutinant de totes les organitzacions esportives catalanes. En fou el primer president Ventosa i Calvell.

- El COI, en les reunions celebrades al llarg de l'any 1.922 va estudiar la conveniència de reconèixer els mèrits de l'esport català en el moviment olímpic.
  - L'any 1.923 el COI concedeix la "Copa Olímpica" a la Confederació Esportiva de Catalunya. Aquesta concessió és la de màxim nivell que concedeix l'organisme internacional a una associació pels seus mèrits en l'àmbit olímpic. Cap entitat més de l'Estat Espanyol té aquest reconeixement.
  - L'any 1.924 és reconegut per el COI, en temps de Primo de Rivera, el "Comité Olímpico Español".
  - L'any 1.966 entra a formar part del COI el català Joan Antoni Samaranch.
  - L'any 1.980 és escollit Joan Antoni Samaranch com a President del COI.
  - La participació atlètica de terres catalanes en la selecció olímpica espanyola, l'any 1.984, fou del 46% del total dels convocats als JJOO de Los Angeles.
  - L'any 1.985 entra a formar part del COI el també català Carles Ferrer i Salat.
  - El dia 17 d'octubre del 1.986 es designa Barcelona com a seu dels JJOO de l'any 1.992.
  - El dia 19 de febrer del 1.987 s'inscriu en el Registre d'Associacions de la Generalitat de Catalunya l'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya".
-

## 1.- SUMARI

1.1 Una qüestió prèvia: l'àmbit legal de l'olimpisme. El dret privat internacional. Consideracions i conseqüències.

1.2 Les normes que regulen el moviment olímpic.

1.3 El Comitè Olímpic Internacional. Competències.

1.4 Què és un Comitè Nacional Olímpic?.

1.5 Requisits que ha de reunir un Comité Nacional Olímpic per a ser reconegut per el COI.

1.6 Catalunya, "país" en l'acceptió olímpica ?.

1.7 Les Federacions Esportives Catalanes.

1.8 Les Federacions Internacionals.

1.9 Legitimitat del "Comitè Olímpic de Catalunya" -COC.

1.10 Conclusions .

---

D I C T A M E N

1.- UNA QÜESTIÓ PRÈVIA: L'AMBIT LEGAL DE L'OLIMPISME. EL DRET PRIVAT INTERNACIONAL. CONSIDERACIONS I CONSEQUÈNCIES.

El dia 23 de juny del 1.894 Pierre de Fredy, Baró de Coubertin fundà el Comitè Olímpic Internacional, conjuntament amb 15 persones més. Aquestes, cada una d'un país diferent, actuen en - tant que persones individuals, i no com a representants del seu país d'origen. El COI és per tant una associació privada, de duració il.limitada, constituïda per persones de diferents - països, que regulen la seva actuació pels seus propis estatuts, per les normes internacionals de dret privat, les costums i pels principis generals del dret.

El COI neix i actua com un organisme privat. La seva finalitat no es limita a l'organització dels JJOO. Tal i com indica la Carta Olímpica -CO- el moviment olímpic té com a finalitats primordials la promoció de les qualitat físiques i morals, l'educació esportiva de la joventut en l'esperit de construir un mon millor i més pacífic i el de fer conèixer universalment els principis olímpics.

La celebració dels jocs havia estat suspesa des de l'any 394, quan l'emperador romà Teodosi promulgà un edicte prohibint els jocs per el seu caràcter pagà. A partir de l'any 1.986, en que es celebren a Atenes els primers JJOO de l'era moderna, la personalitat i al capacitat d'actuació del COI han estat reconegudes per tots els països i estats. Així doncs no es pot parlar de JJOO, de moviment olímpic en l'era moderna, sense fer derefrència al seu promotor indiscutible: el Comitè Olímpic Internacional.

## 2.- LES NORMES QUE REGULEN EL MOVIMENT OLÍMPIC.

En tant que organisme privat el COI s'ha dotat, al llarg del temps, de les normes de funcionament, i dels principis que han de regir la seva actuació. Aquestes normes són les que estan recollides sota la denominació genèrica de CARTA OLÍMPICA. Aquests textos son revisats periòdicament pel COI, adaptant-los a les necessitats canviants de definició i organització del moviment olímpic.

La Carta Olímpica es compon de quatre capítols:

- I.- Principis fonamentals.
- II.- El Comitè Olímpic Internacional.
- III.- Els Comitès Nacionals Olímpics.
- IV.- Els Jocs Olímpics.

Aquests quatre capítols son desenvolupats per 19 normes reglamentàries, cinc instruccions, i per les quatre normes fonamentals d'organització dels JJOO. Aquesta normativa constitueix un bloc complert, a partir del qual es regulen tots els aspectes de l'actual moviment olímpic.

A part d'això, per reconeixement exprés del COI, també son normes a tenir en compte, els estatuts dels comitès nacionals olímpics, i els estatuts i normes de les federacions internacionals.

Tot i així, la normativa interna dels comitès nacionals, per esdevenir normativa aplicable al moviment olímpic, ha de reunir dues condicions:

- substancial: el seu contingut s'ha d'adaptar totalment a la Carta Olímpica.

- formal: la seva virtualitat depen del reconeixement exprés del COI. Aquest reconeixement pot ser suspès, modificat, denegat o retirat en qualsevol moment, per pròpia decisió del COI.

Finalment formen part de la normativa a tenir en compte els estatuts i normes de les 29 Federacions Internacionals d'esports olímpics, i encara que amb menys importància, els estatuts i normes de funcionament de les 15 federacions internacionals re-

conegudes, si bé no tenen el caràcter d'olímpiques.

Les normes de les federacions internacionals son, per tant, d'aplicació al moviment olímpic en tant son acceptades i reconegudes pel COI. Les federacions internacionals reconegudes pel COI, a part de les seves pròpies activitats com entitats privades, porten la direcció tècnica i el control de cada esport en l'àmbit olímpic. Son elles les que convocaran les proves de selecció d'atletes i equips, i verificaran el seu nivell esportiu per a poder participar en els JJOO. Les federacions han d'informar al COI de les condicions tècniques dels llocs i materials, i dels criteris de classificació.

Al llarg del dictamen farem una constant referència a aquestes normatives. En canvi, les referències a les normes internes dels estats seran ben poques en tant que no son d'aplicació al moviment olímpic. Aquest, en la seva configuració actual, és un objecte del dret privat internacional. Les normes internes dels estats tan sols son aplicables en tant siguin tolerades, i per tant expressament reconegudes per el COI. En aquets moments qualsevol conflicte entre la Carta Olímpica i la disposició interna d'un estat es resoldria amb la necessària adaptació de la norma interna a les exigències de la CO, i a les disposicions del COI. Una confrontació entre lleis suposaria la nul·litat o inaplicabilitat de la norma interna en el moviment olímpic. En cap cas el COI es pot veure obligat per la normativa interna d'un estat per a desenvolupar i regir el moviment olímpic.. Qualsevol conflicte entre normes comportaria la intervenció del COI en el sentit de desautoritzar expressament la norma interna, fins el punt de dirigir un requeriment a les entitats per ell reconegudes a fi de que adequin la seva actuació a la normativa olímpica.

### 3.- EL COMITÈ OLÍMPIC INTERNACIONAL. COMPETÈNCIES.

D'acord amb la regla 11 de la CP, el COI "és una associació de dret internacional amb personalitat jurídica", "de durada il·limitada", "permanent", "amb seu social a Suïssa", "sense ànim de lucre", i que té per objectiu:



- promoure l'organització i el desenvolupament de l'esport i de les competicions esportives.
- orientar i preservar l'esport dins l'ideal olímpic, promoguent i enfortint l'amistat entre els esportistes de tots els països.
- garantir la celebració regular dels Jocs Olímpics.
- confirmar cada cop més els JJOO a la seva gloriosa història i fer-los revivre d'acord amb el noble ideal en que s'inspiraren el Baró Pierre de Coubertin i els seus col.laboradors.

El COI el formen un seguit de personalitats que el mateix organisme autoescull, amb la sola condició de que siguin nacionals residents en un país dotat de Comitè Nacional Olímpic , i que aquest estigui reconegut pel COI. Aquets membres son representants del COI al seu país, i no al revés. Aquesta precisió està textualment recollida en el paràgraf 3 de la regla 12. Es important remarcar-la per significar i ben comprendre el caràcter internacional de l'organisme, i la seva independència dels països i estats.

Els membres del COI, consequenment, han de vetllar per la seva independència davant de qualsevol instància, fins el punt de no poder acceptar càrrecs o compromisos amb cap govern, organització o individu que pugui comprometre'ls o limitar la seva llibertat d'actuació.

El màxim orgue del COI és l'Assemblea General, la qual del.lega el desenvolupament normal de les activitats del COI en la Comissió Executiva. Aquesta, tal com diu la regla 16, és la jurisdicció suprema en els afers no tècnics dels jocs i del moviment olímpic. La Comissió Executiva és l'organisme competent per interpretar les normes que regulen l'olimpisme, i pot acordar l'aplicació de sancions a les persones i organismes que estan sota la seva jurisdicció. A un nivell consultiu la Comissió Executiva manté relacions periòdiques, per una banda, amb les federacions internacionals, i per l'altra, amb els comitès nacionals olímpics.

#### 4.- QUÈ ÉS UN "COMITÈ NACIONAL OLÍMPIC".

La Carta Olímpica dedica tot el títol III als comitès nacionals olímpics -CNO-. Marca el seu objecte, principis d'actuació, autonomia, composició i jurisdicció.

L'objectiu d'un CNO és el de promoure el moviment olímpic en el país respectiu. Així el COI pot reconèixer com a CNO qualsevol comitè que es constitueixi d'acord amb la normativa olímpica, i que tingui, a ser possible, personalitat jurídica. Un CNO és una entitat privada, que pot revestir-se de qualsevol formulació jurídica en el país en que es constitueixi, però que no necessàriament ha de tenir personalitat jurídica. D'aquesta manera el COI es reserva la més total i absoluta llibertat per a reconèixer un CNO, al marge de que les institucions internes del país li reconeguin o no la personalitat.

Un CNO serà reconegut pel COI per votació de la majoria simple dels seus membres. A partir d'aquest moment el CNO reconegut té la competència exclusiva per a representar el seu país en els JJOO, així com en totes les manifestacions patrocinades pel COI.

En aquest punt cal fer una menció concreta a la significació i utilització del mot "país" en la CO. La normativa olímpica, quan s'ha de referir a una demarcació territorial, parla sempre de "país". I d'acord amb el paràgraf segon de la regla 8, l'expressió "país" significa tot país, Estat, territori o troç de territori que el COI consideri amb la més absoluta discrecionalitat com a zona de jurisdicció d'un CNO que hagi reconegut". Tornem a trobar, doncs, aquesta amplitud de facultats de que es dota el COI en el moment de delimitar el significat del mot "país".

Aquesta regla comporta que cronològicament hi haurà d'haver, en primer lloc, el reconeixement pel COI del CNO. Tan sols després d'aquest reconeixement explícit podrà donar-se la categoria de "país", en el sentit olímpic, a qualsevol "país, Estat, territori o porció de territori". Es per tant aquest reconei-

xement del COI que es confereix al mot "país" la plena significació jurídica de la Carta.

Al costat del mot "país" també hi trobem en l'apartat A de la regla 24 el mot "regió". Aquesta paraula, si bé es difícilment acceptable en el marc polític intern de l'estat de les autonomies, sí que en canvi és un mot molt emprat en el marc europeu per a designar els territoris que, amb una entitat pròpia, no gaudeixen de plena sobirania política.

Els CNO -apartat C de la regla 24- han de preservar la seva autonomia, de manera que puguin resistir tot tipus de pressions, siguin d'ordre polític, religiós o econòmic. Aquesta autonomia i independència, paralela a la que han de tenir els membres del COI, és la que ha de garantir l'estricta observància de la normativa olímpica, i la independència respecte dels grups de pressió o dels estats.

La composició d'un CNO no està estrictament fixada per la Carta, però aquesta exigeix per a ser reconegut un CNO que aquest integri:

- els membres del COI d'aquell país si n'hi ha. Aquets tenen dret a vot tant a l'assemblea general com al Comitè Executiu.

- totes les federacions nacionals previament afiliades a les federacions internacionals respectives, amb un nombre mínim de cinc, de les quals tres- almenys- han de figurar en el programa olímpic.

En el sí d'un CNO les federacions nacionals han de constituir la majoria amb dret a vot, tant a l'assemblea general, com a la comissió executiva.

En quan als estatuts que ha de tenir un CNO, la Carta no prescriu una normativa tancada en aquest aspecte. Tot i així algunes edicions de la Carta Olímpica recullen el que pot ser un model d'estatuts.

## 5.- REQUISITS QUE HA DE REUNIR UN CNO PER A SER RECONEGUT PEL COI.

Com a continuació del que es deia en l'apartat anterior, les condicions per a que sigui reconegut un CNO son:

a) Sotmetre els seus estatuts a una aprovació prèvia pel COI, així com qualsevol modificació posterior.

b) Un cop aprovats els estatuts i reglaments s'enviarà al COI la llista de membres de la Comissió Executiva del CNO. Serà després que el COI decidirà sobre el reconeixement sol·licitat.

c) El CNO ha de tenir una denominació que correspongui als seus límits territorials i a la tradició del país -regla 24 E -. Tant la denominació, com la bandera i l'escut han de ser sotmesos i aprovats pel COI.

D'acord amb els principis fonamentals de la Carta Olímpica, si un CNO reuneix aquestes condicions bàsiques pot ser reconegut pel COI, i serà concretament l'assemblea general del organisme qui ho decidirà. El reconeixement és per tant una qüestió que tan sols compet, de mode exclusiu, a l'Assemblea General del COI, i amb caràcter d'irrecurable.

La decisió de reconèixer o no un CNO es singularitza per la gran amplitud de poders que el COI té tant en el fons com en la forma. La Carta Olímpica otorga un gran marge de maniobra, fins parlar de la "màxima discrecionalitat". Així doncs el COI veu garantida la seva llibertat de decisió, sense veure's obligat en una situació concreta per qualsevol condicionant.

Aquesta gran discrecionalitat ve però limitada per els principis i costums de dret internacional, per les pròpies actuacions del COI, i particularment per les normes i principis que queden recollits en la Carta Olímpica. Entre aquets principis destaquen:

- la universalitat del moviment olímpic. Qualsevol restricció en l'admissió d'un país -o la seva incorporació al moviment olímpic- ha de venir motivada i justificada de tal manera que no es contradigui la decisió amb la universalitat.

- la "no discriminació", com a formulació negativa del principi anterior. Així el paràgraf 3 de la regla 3 recull expressament: "Cap país o persona pot ser objecte de discriminació per raons racials, religioses o polítiques".

El principi de "no discriminació" és aplicable, doncs, no tan sols a persones, sino a països. Aquest fet té molta importància doncs es reconeix a l'entitat territorial "país" com subjecte del dret a la no discriminació, i en conseqüència a poder presentar els seus atletes i equips en igualtat de condicions que els altres "països". Per aplicació d'aquest principi el COI quan estudii la possibilitat de reconèixer un CNO ha de tenir en compte la seva pròpia trajectòria d'actuació, evitant que s'estableixin diferències de tractament, pel motiu que sigui.

- el respecte als "actes propis" és un dels principis que també ha de tenir en compte el COI. En aquest sentit l'estudi de les decisions que ha adoptat el COI al llarg de la seva trajectòria constitueix un element imprescindible per entendre el mode coherent d'actuació, i les autolimitacions que els seus mateixos actes comporten.

El reconeixement d'un CNO per part del COI és requisit indispensable per a que aquell país pugui inscriure els seus atletes als JJOO. El caràcter necessari del CNO no significa, però, que els protagonistes dels JJOO siguin els "països". Tal com diu la regla nº 9 de la Carta Olímpica: "Els JJOO son competicions entre individus i equips, i no entre països", i també recull la regla 67: "Els JJOO no son competicions entre nacions, i les classificacions per països no tenen cap valor..". Així doncs el dret a participar es reconeix tan sols als individus o als equips. Així el dret a participar en uns JJOO el reconeix exclusivament el COI als esportistes individualment considerats, en tant que persones que amb la seva participació física i moral refermaran les virtuts esportives com a mode de contribució a la pau i a una relació pacífica entre les nacions.

## 6.- CATALUNYA, "PAÍS" EN L'ACEPCIÓ OLÍMPICA ?.

Com s'ha dir abans la consideració de "país" a un determinat territori ve donada per un fet substantiu -la identitat mateixa d'aquest territori-, i per un fet formal -que aquest territori sigui considerat pel COI com a zona de jurisdicció d'un CNO-. Deixant de banda l'aspecte formal que és molt puntual i ja se n'ha parlat en el moment de tractar el reconeixement d'un CNO, cal entrar en un dels aspectes fonamentals d'aquest dictamen. Per a poder presentar atletes catalans als JJOO cal que, prèviament, el COI reconegui un CNO a Catalunya que, com hipòtesi, podem anomenar Comitè Olímpic de Catalunya -COC-.

Cal doncs fer una aproximació per establir si Catalunya pot tenir, en el sentit substantiu de la paraula, la consideració de "país". I ja en aquest punt es pot establir que els elements que conformen Catalunya com a "país" son els següents:

A) Catalunya: país esportiu. No és objecte d'aquest dictamen fer una evaluació de la importància social que té l'esport a Catalunya. Tant per l'afecció, com per l'alt nivell dels esportistes, com per el nombre i qualitat de les instal·lacions, es pot defensar que Catalunya és un país esportiu. Certs tipus de manifestacions esportives tenen un arrel molt fort en el nostre país: hoquei herba, atletisme, basket, waterpolo, tir amb arc, esports de muntanya, natació, hoquei patins, etc...

B) Catalunya: país impulsor del moviment olímpic. El caràcter obert del nostre poble, la voluntat de relacionar-nos amb el món exterior, de recollir les innovacions, de participar en tot tipus d'encontres, i la profunda tradició democràtica de les nostres institucions, ens ha permès extendre relacions amistoses i de pau amb moltes instàncies i gents. Tots aquets elements han comportat un desenvolupament dels principis del moviment olímpic en el nostre país. Prova de tot això és la referència històrica del reconeixement que per a Catalunya suposà el trofeu de la Copa Olímpica, l'any 1.923.

Però també s'ha de citar com elements significatius de l'impul·lament de l'olimpisme el fet que dos catalans siguin membres del COI, que un d'ells en sigui actualment el president, i el fet de que Barcelona hagi estat escollida com a seu dels JJOO del 1.992. Tots ells són trunfos que avalen la voluntat i tradició olímpica de Catalunya i de la seva gent.

C) Catalunya: país amb tradició. En són elements fonamentals la seva història particular, les seves institucions, la seva cultura i com expressió de la mateixa la seva llengua, pròpia i diferenciada. La Carta Olímpica recull en l'apartat E de la regla 24 que la denominació d'un CNO ha de correspondre... "a la tradició del seu país". Aquesta al·lusió genèrica a la tradició fa referència a la història de Catalunya com a poble, la història d'uns fets i d'una gent que té un tractament propi i diferenciat.

D) Catalunya: país amb plena autonomia política esportiva. Un element fonamental, i no per això determinant, per a la consideració de Catalunya com a país esportiu, és el fet de que des de fa uns anys gaudeix de plena competència política en matèria d'esports.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per la Llei Orgànica 4/1.979 de 18 de desembre, estableix en el seu article 9è.29 que la Generalitat té competència exclusiva en matèria d'esports. I en virtut d'aquesta competència exclusiva que el dia 31-7-80 es van traspasar els serveis de l'Institut a la Generalitat en matèria de cultura física i esport. D'aquesta data en endavant la Generalitat de Catalunya ha anat legislant en els distints aspectes necessaris per a bastir una política pròpia en el camp de l'esport.

No sols això, la competència de la Generalitat de Catalunya en matèria de cultura és també exclusiva, d'acord amb la mateixa Constitució i Estatut d'Autonomia. Així doncs, els elements que conformen bàsicament el moviment olímpic, esport i cultura, corresponen a transferències trespassades amb caràcter exclusiu a la Generalitat,

La plena competència en matèria d'esports i en l'àmbit cultural, complementades per les transferències en matèria educativa, són elements que no s'adiuen amb el fet de que el desenvolupament d'un moviment cultural i esportiu tan ampli com és l'olímpic, amb els seus principis de no discriminació ni ingerència, sigui gestionat des d'un marc diferent al trasferit.

Un CNO té per objectiu la promoció de moviment olímpic en el país respectiu, tot vetllant pel desenvolupament i protecció del moviment olímpic i de l'esport -títol III de la Carta Olímpica-. Així doncs veiem que si la promoció i gestió de l'esport, de la cultura, i de l'educació corresponen a Catalunya com a entitat política, també correspon que sigui una entitat catalana la que promogui coordinadament el moviment olímpic a Catalunya. És difícil d'entendre que tractem se d'un àmbit propi i delimitat s'hagi de sobreposar-s'hi l'àmbit estatal espanyol. Aquesta sobreposició comporta una mala coordinació en els serveis, una possible duplicitat arbitratge i un conflicte constant en la pràctica. És impensable imaginar que la promoció del moviment olímpic a Catalunya hagi de dur-se a terme per una multiplicitat d'instàncies, quan si es pogués defensar una promoció esportiva per etapes o quan la promoció ha de respondre a un projecte global i coordinat en les diverses competències transferides en bé de l'esport i de l'olimpisme.

En mig d'aquets elements que conformen i avalen la consideració de Catalunya com a "país" en l'accepció olímpica, es planteja el problema del paper que juga la plena sobirania política. Dit d'altra manera, el reconeixement de Catalunya com a "país" exigeix com a condició inexcusable la sobirania política ?.

En aquest punt s'ha de tornar al ja comentat paràgraf 20 de la regla nº 8, i a l'absoluta discrecionalitat de que decideix el COI per reconèixer a qualsevol demarcació territorial -sigui política o no- la caracterització de "país". A més la Carta Olímpica quan parla d'entitat colectiva territorial utilitza quasi de manera absoluta el mot "país". D'una lectura de la Carta Olímpica es pot comptabilitzar 22 cops el mot "país", 4 la paraula "territori", 2 cops la de "nacional"



"nació" i un cop la d'"estat". Així es pot dir que el terme "estat" és bandejat de la formulació olímpica en benefici del mot "país", que té clarament una apleció més oberta, on s'hi poden encabre moltes entitats col·lectives diferents, sense els requisits de sobirania política que demanada el terme "estat". Així doncs s'ha d'arribar a la conclusió de que la jurisdicció territorial d'un CNO no ha de correspondre al territori d'un estat o d'una entitat política sobirana.

Tots aquets elements, conjugats amb el principi de la "no discriminació", ens porten a considerar la hipòtesi de que el no reconeixement del COC per fet de la manca de sobirania política de Catalunya comportaria una discriminació per estrictes motivacions polítiques, la qual cosa seria en contra del mateix esperit que anima el moviment olímpic: impulsar l'esport a tots els nivells, amb la més gran participació, amb una preeminència dels valors físics i morals, amb el refús de tota ingerència política.

Sense ànim il·lustratiu, ni establint comparacions múltiples que ens podrien portar a consideracions no del tot fiables, sí que cal fer una referència a la mateixa actuació del COI a l'hora de considerar o no la sobirania política com un element imprescindible per a reconèixer un CNO. El mateix COI, al llarg de la seva història, ha anat marcant un criteri clar de no exigir la consideració d'estat al territori que reconeix com a jurisdicció d'un CNO. Així pode, contemplar exemples de reconeixement de CNO en territoris que actualment mantenen una dependència política d'un estat:

ANTILLES HOLANDESES (AHO). - Des del 29 de desembre del 1.954 disposa d'un estatut d'autonomia interna. Depen administrativament dels Països Baixos (961 km<sup>2</sup>; 265.000 hab.). Compren les illes de Curaçao, Aruba i Bonaire, situades davant la costa de Veneçuela. També comprèn les illes de Saint Maarten que pertany a les illes menors. Capital: Willemstad. Ciutadans amb passaport holandès. El seu CNO va ser reconegut l'any 1.931.

ARUBA (ARU). - Illa que pertany a les Antilles Holande-

ses (190 km<sup>2</sup>; 63.049 hab.). Capital: Oranjestad. Ciutadans amb passaport holandès. El seu CNO fou reconegut l'any 1.986.

BERMUDES (BER).- Arxipèlag de l'atlàntic nord, format per unes 360 illes i illots. Les illes més importants són les de Barmuda, Saint George, Ireland, Watford, Somerset i Gate Bermuda. Té un autogovern intern des del 8 de juny del 1.986. El governador britànic és responsable d'afers estrangers, defensa, seguretat interior i política. La moneda del país és el dòlar nordamericà. Capital: Hamilton. El seu CNO fou reconegut l'any 1.976.

ILLES CAIMAN (CAY).- Arxipèlag format per les illes Gran Caiman, Little Caiman i Caiman Brac. Depèn administrativament de la Gran Bretanya. Té 259 km<sup>2</sup> i 18.000 hab. Capital: Georgetown. El seu CNO fou reconegut l'any 1.976.

ILLES COOK (COK).- Arxipèlag del pacífic sud que consta de 15 illes. Situat entre les illes Tonga i Tahití, a 1.600 km. al nord-est de la Nova Zelanda. Té 240 km<sup>2</sup> i 21.000 hab. Capital: Avarua. El seu CNO fou reconegut l'any 1.986.

GUAM.- Illa del pacífic. Depèn administrativament dels EEUU, en tant que territori "no incorporat". La moneda és el dòlar. Té 549 km<sup>2</sup> i 110.000 hab. Capital: Agaña. El seu CNO fou reconegut l'any 1.986.

HONG-KONG (HKG).- Protectorat britànic al sud de la Xina, al mar de la Xina meridional. Té 1.045 km<sup>2</sup> i 5.400.000 hab. Està format per l'illa de Hong-Kong, la península de Kowloon i els Nous Territoris. Té un governador anomenat per la Reina d'Anglaterra que és assistit per un Consell Executiu. Existeix un Consell Legislatiu compost de 16 membres oficials més 2 membres anomenats per el governador. Capital: Hong-Kong. El seu CNO fou reconegut l'any 1.951.

PUERTO RICO (PR).- Illa de l'amèrica central, la més petita de les grans antilles. Estat lliure associat als EEUU. Té 8.897 km<sup>2</sup> i 3.450.000 hab. La seva moneda és el dòlar. Els ciutadans tenen com únic passaport el de EEUU. El seu CNO fou reconegut l'any 1.948.

ILLES SAMOA NORD-AMERICANES.- Illes orientals de l'arxipèlag de les Samoa, situades a Oceania. Descobertes l'any 1.722 per holandesos l'arxipèlag fou repartit l'any 1.899 entre nord-americans (Samoa Oriental) i alemanys (Samoa Occidental). Les Orientals son des de l'any 1.951 administrades per un governador que depèn de Washington. Té 195 km<sup>2</sup> i 33.000 hab. La moneda és el dòlar EEUU. Capital: Pago-Pago- El seu CNO va ser reconegut l'any 1.987.

ILLES VERGES AMERICANES (ISV).- Arxipèlag de les Petites Antilles, integrat per tres grans illes: Saint Croix, Saint Thomas i Saint John. El 31 de març del 1.917 els EEUU compren les illes a Dinamarca per 25 milions de dòlars, i l'any 1.927 esdevenen ciutadans dels EEUU. Des del 22 de juliol del 1.954 el territori és sota la jurisdicció del Departament d'Interior dels EEUU. Les tasques de defensa corren a càrrec de l'exèrcit nord-americà, i la moneda és el dòlar. Capital: Carlotta Amalie. Ciutadans amb passaport d'EEUU. El seu CNO va ser reconegut l'any 1.962.

ILLES VERGES BRITÀNIQUES (IVB).- Arxipèlag de les petites antilles, integrat per unes 42 illes. Entre elles Tortola, Virgin Gorda, Anegada i Jost Van Dyke. Tenen un autogovern intern de tipus ministerial. 153 km<sup>2</sup> i 11.000 hab. El Governador és nomenat per la corona britànica, que es responsabilitza de la Defensa i Seguretat Interiors, Afers Extranjeros i Servei Civil. També disposa d'un Consell Executiu. La moneda és el dòlar EEUU. Capital: Road Town. El seu CNO fou reconegut l'any 1.982.

Com a conclusió d'aquest apartat, i amb la Carta Olímpica a la mà, que no existeix en principi cap impediment perquè el COI pugui reconèixer el COC com a Comitè Nacional Olímpic del territori de Catalunya.

## 8.- LES FEDERACIONS ESPORTIVES CATALANES.

Arribat a aquest punt de l'estudi cal entrar en l'examen de les Federacions Esportives de Catalunya., que son les entitats que en l'actual configuració de l'associacionisme esportiu, hauran d'assumir la iniciativa en la fundació del COC.

Cal d'entrada dir que, en el marc d'una especulació teòrica, no haurien de ser necessàriament les actuals federacions catalanes les haguessin de fundar i organitzar el COC. Però aquesta via ens portaria a un punt mort en la pràctica. En l'actual estructuració de l'esport català es impensable acudir a altres entitats esportives que, en la realitat, i pels condicionants històrics i organitzatius, no existeixen.

Amb el Real Decret 1668/80 de 31 de juliol es materialitzà el traspàs de competències de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de cultura física i esports. Aquestes competències, d'acord amb l'art. 9.29 de l'Estatut que desenvolupa el p.19 de l'art. 148 de la Constitució Espanyola- es van atorgar amb el caràcter d'exclusives.

A partir d'aquesta data l'autonomia esportiva s'ha anat desenvolupant legalment amb tot un seguit de disposicions que configuren les federacions esportives catalanes com entitats amb plena "personalitat jurídica i capacitat d'obrar". Aquesta autonomia jurídica de les federacions catalanes, i el seu paper cada cop més important en la vida esportiva catalana va manifestar-se legalment amb l'aprobació del Decret 196/1985 de 15 de juliol, per el qual es regula la creació de la "Unió de Federacions Esportives Catalanes". En el moment de redactar-se aquest dictamen està pendent d'aprobació en el Parlament de Catalunya la llei de l'esport català, que ha de suposar una síntesi i un tractament global de la projecció i el foment de l'esport al Principat.

En l'actualitat doncs tenim que les federacions son entitats privades, amb plena capacitat jurídica subjectes de drets i obligacions, i que parteixen d'una autonomia en la seva capacitat d'actuació, i que poden, fins i tot, associar-se voluntàriament en la Unió de Federacions Esportives Catalanes.

Les Federacions, en tant que entitats privades amb plena capacitat jurídica, poden prendre decisions en el marc dels seus objectius. Els seus acords tan sols poden ser modificats, anulats o suspesos per la via judicial, en tant que contraris a la normativa aplicable. Així ho prescriu la Constitució Espanyola en l'art. 22.4 "les activitats de les associacions només podran ser dissoltes o suspeses en virtut d'una resolució judicial motivada".

Però a més del seu caràcter privat, les federacions tenen la seva especificitat en el fet de que l'administració els hi atribueix funcions públiques de caràcter administratiu, i en especial de foment de l'esport. Aquesta atribució de funcions administrativa no comporta que la llei dongui a les federacions el caràcter de públiques, i per tant integrades en l'administració. Les federacions mantenen en tot cas el seu caràcter privat, i els seus acords responen a la llibertat i personalitat que la llei els hi otorga. Els requisits especials que han de reunir les federacions tan sols tenen justificació en funció de la labor de foment de l'esport. En aquest punt, i per defecte d'una llei d'associacions que respongui plenament a la nova situació democràtica -la vigent encara procedeix del període franquista-, no estan fixats legalment els límits en aquest intervencionisme de l'administració, que té el seu límit en el reconeixement universal del dret fonamental a associar-se. Aquets límits es configuren tant per la formulació positiva del dret, com per la negativa -dret a no associar-se obligatòriament-. L'altra limitació a que s'ha d'atenir l'administració és el d'utilitzar l'intervencionisme amb el caràcter més limitat possible, i el de no exigir tal tipus de condicions que suposin una actuació discriminatòria envers altres entitats que com a tals han de veure respectat el seu camp d'actuació esportiva.

Les federacions, per tant, en quan a organismes privats duen a terme la major part de les seves actuacions a partir de la iniciativa privada. Ara bé, en tant reben ajuts de l'administració -especialment subvencions econòmiques- són objecte d'una fiscalització per part de l'administració, que tindrà cura de que els fons públics assignats s'hagin destinat a l'activitat concreta per la qual foren concedits. D'aquesta fiscalització

concreta de caràcter administratiu, no es pot concloure que l'activitat de les federacions és de caràcter públic. La major part de les actuacions de les federacions es circumscribeixen a l'àmbit privat, i tan sols part de la seva activitat podrà ser fiscalitzada, tan sols part dels seus actes poden ser controlats. Així doncs segons els seus actes concrets siguin fomentats per l'administració -prèvia acceptació lliure de la mateixa federació- podran limitadament ser intervinguts i fiscalitzats

En funció d'aquesta limitació que per si mateixa comporta l'activitat fiscalitzadora de l'administració, qualsevol pretensió de fer dependre una federació com entitat jurídica reconeguda d'una altra entitat, representa un abús de dret que conculca el dret d'associació per la via tant positiva com negativa. Així mateix tota condició o limitació en la seva activitat, que no resulti directa i causalment lligada a l'activitat concreta de foment, esdevindrà una intromissió de caràcter corporatiu, i per tant atemptatòria del dret fonamental.

En el cas que es tracta la possibilitat d'un atleta català de concórrer als JJOO implica una primera decissió individual, que serà dirigida a un organisme prival de caràcter internacional -el COI-, el qual ha d'autoritzar d'acord amb la normativa olímpica la seva participació. Els demés passos intermedis -federacions catalanes, federacions internacionals, CNO- són també actuacions que es mouen en l'àmbit privat, i que per tant gaudeixen en principi de la màxima autonomia. Aquets organismes intermedis entre l'individu i el COI no poden impedir o anular, per principi, aquesta voluntat inicial ni la decissió final del COI d'admetre-la. Aquestes entitats privades, algunes d'elles condicionades per la legislació concreta de cada estat on s'han constituït, tenen la seva virtualitat olímpica en raons de tipus tècnic o disciplinari. Però, tant els raons tècniques, com les de disciplina esportiva, són formals i secundàries davant de l'objecte fonamental i la relació principal a la que ha de donar sentit: procurar la participació de tothom en els JJOO, i reservar al COI la total autonomia i llibertat per a acceptar-ho.

Les Federacions Catalanes poden fer legalment els passos necessaris per tal de procurar que els atletes catalans que tenen associats puguin incorporar-se al moviment olímpic, sabent en

darrer terme que la decissió final dependrà del COI. Impedir administrativament aquest procés, que té origen i fi en actuacions privades, suposaria una ingerència de l'estat que no tindria una fonamentació en el dret d'associació, sino en interessos de caràcter corporatius, incompatibles amb una formulació social i democràtica d'un estat de dret.

Una federació catalana en tant que subjecte de dret pot privadament actuar en l'àmbit territorial que vulgui, assumint la representativitat que li sigui pròpia, i sense invadir representacions territorials o específiques que no li siguin pròpies.

#### 8.- LES FEDERACIONS INTERNACIONALS.

Les federacions catalanes en el procés de constitució del COC i per tal d'acomplir tots els requisits que demana el COI per al seu reconeixement, hauran d'afiliar-se a les federacions internacionals. Amb aquesta afiliació ~~hauran~~ les internacionals poden dur a terme la tasca que tenen encomanada pel COI: les labors tècniques i de disciplina esportiva. Aquesta afiliació s'ha de dur a terme d'acord amb els estatuts i normes de les federacions internacionals, i dintre dels principis i objectius que guien el moviment olímpic.

Els estatuts de les Federacions Internacionals, degut a la seva col.laboració amb el moviment olímpic, reproduïxen en els seus estatuts articles i criteris que es recullen en la Carta Olímpica. Especialment té importància remarcar que les federacions internacionals adopten basicament com a demarcació territorial el mot "país", en igualtat de significació que la de la Carta Olímpica. Així doncs, com a norma, la demarcació territorial base dels distints estatuts de les federacions és el "país" en el sentit esportiu, en tant la demarcació sigui prou concreta administrativament com per garantir unes responsabilitats i obligacions en un territori determinat.

En els estatuts també es recull el principi de la "no discriminació de cap "país" per raons de raça, religió o política. I

en general , en el moment d'adoptar criteris de interpretació dels estatuts, hi ha una clara voluntat entre el COI i les diferents federacions, de posar-se d'acord de manera de no donar-se contradiccions en les seves actuacions.

Cada federació internacional estableix un procés i unes exigències específiques per a dur a terme l'afiliació. Cada cas, doncs, demana un estudi de les circumstàncies concretes, estudi que supera l'àmbit del present dictamen degut al gran nombre de federacions internacionals. Sí, però, que en termes generals es pot indicar que hi han certes federacions internacionals que no plantejen problemes impositius especials per a les federacions catalanes. Com exemples, i sense ànim de ser exhaustius, podem citar els casos de:

- International Table Tennis Federation.
- Federation Internationale de Rocher Skating.
- World Union of Karatedo Organizations (W.U.K.O.).
- Federation Internationale de Luge de Course (F.I.L.).
- International Amateur Racquetball Federation (I.A.R.F.).
- Federació Internacional d'Aeronàutica (F.A.I.).
- International Skating Union (I.S.U.).
- International Amateur Athletic Federation (I.A.A.F.).
- Associació Internacional de Boxa Amateur (I.A.B.A.).
- Federation Internationale de Natation Amateur (F.I.N.A.).
- Federació Internacional de Judo (I.J.F.).
- Federation Internationale de Football Association (FIFA).
- Federation Internationale de Tir a l'Arc.
- International Squash Racquets Federation.
- International Weightlifting Federation.
- International Handball Federation.
- International Curling Federation.
- International Softball Federation.

Totes aquestes federacions tenen com afiliades federacions que no corresponen a estats, i per tant son entitats territorials sense sobirania política, i n'hi ha que tan sols ni tenen CNO. El reconeixement d'un CNO facilita l'afiliació de qualsevol federació d'un país a la respectiva internacional.



## 9.- LEGITIMITAT DEL COMITÈ OLÍMPIC DE CATALUNYA (C.O.C.).

La legitimitat del C.O.C. vindria donada, com la de tota associació privada, per la seva constitució formal, sense cap possibilitat de limitació administrativa, en tant els seus objectius son legítims i la seva iniciativa depen totalment dels particulars. Per altra banda, tal i com ja s'ha dir, aquesta legitimitat podrà ser confirmada per el COI independentment de si en l'ordre intern de l'estat on s'ha constituït, tingui o no personalitat jurídica.

Ara bé, si tractem de l'objectiu de poder presentar als JJOO a persones/equips catalans, aquesta legitimitat inicial, en tant que associació privada, té sentit operatiu si el C.O.C. constituït és reconegut pel COI. I aquí sí que cal remarcar que el reconeixement del COI d'un CNO és un afer que tan sols depen de l'organisme internacional, i mai de l'estat del qual administrativament pugui dependre l'organisme. En aquest punt es pot parlar totalment d'unanimitat de criteris: és el COI que, amb la més absoluta discrecionalitat, pot reconèixer -o deixar de fer-ho- el C.O.C. Qualsevol interferència de l'estat en aquest procés hauria de considerar-se estranya al moviment olímpic, i per tant deixada de tenir en compte.

En quan als requisits que exigeix el COI, no n'hi ha cap que no pugui ser acomplert en principi, tal i com s'ha exposat al llarg del dictamen. Més aviat al contrari. El reconeixement del C.O.C. comportaria :

a) A nivell esportiu: una més gran possibilitat de participació d'atletes i equips catalans en els JJOO, un enfortiment de tot ordre de les federacions internacionals per una participació directa de les federacions catalanes i una més gran universalitat de participació en els JJOO.

b) A nivell organitzatiu: un reforçament del paper de les federacions catalanes, amb una dimensió olímpica que ara no tenen, resolguent amb plena autonomia i tal i com els hi correspon els deures d'organització i promoció de l'esport a Catalunya.

c) A nivell de moviment olímpic: amb una més forta promo-

ció dels ideals formatius, esportius i de relació pacífica entre els països. Aquesta promoció comporta una coordinació dels diferents àmbits institucionals com són l'esportiu, l'educatiu i el cultural. Aquets àmbits estan ja basicament transferits a la Generalitat de Catalunya, la qual té competències exclusives en els mateixos.

#### 10.- CONCLUSIONS.

D'acord amb tots els punts exposats s'arriba a les següents conclusions:

PRIMERA.- La normativa aplicable per a regular l'organització i participació en els JJOO és la que fonamentalment, i de manera exclusiva, ve recollida en la Carta Olímpica.

SEGONA.- El COMITE OLIMPIC INTERNACIONAL , tal i com recull la Carta Olímpica, és l'única instància que pot reconèixer un Comitè Nacional Olímpic. Aquest reconeixement, per aplicació dels principis fonamentals, mai pot dependre dels estats o de qualsevol grup de pressió social o econòmic.

TERCERA.- La Carta Olímpica i totes les actuacions del COI s'enmarquen en el dret privat internacional.

QUART.- Un Comitè Nacional Olímpic és, també, una associació de caràcter privat, el qual està legitimat -un cop reconegut pel COI, per presentar equips i atletes -actuant individualment- als JJOO.

CINQUENA.- La demarcació territorial base de la Carta Olímpica, com la de les federacions internacionals, és la que s'identifica amb el terme "país", el qual està exempt de significació política en sí mateix i per la pròpia pràctica d'aquets organismes.

SISENA.- La constitució d'un Comitè Olímpic, en tant que organisme privat, suposa un exercici del dret d'associació universalment reconegut.

SETENA.- No hi ha cap element substantiu que, d'acord amb la Carta Olímpica, impedeixi al COI reconèixer el Comitè Olímpic de Catalunya, un cop constituït amb totes les formalitats.

VUITENA.- Les actuals Federacions Esportives Catalanes són entitats privades amb personalitat jurídica pròpia i amb capacitat d'obrar. Els seus actes tenen la garantia judicial que dona l'article 22.4 de la Constitució Espanyola.

NOVENA.- La suspensió o anulació d'un acte o acord de les federacions catalanes, en tant que encaminades a constituir un comitè olímpic internacional representaria una intromissió de l'esfera pública i com a tal contrària als principis del moviment olímpic, a la vegada que una conculcació corporativista del dret d'associació, contrària als principis democràtics universalment reconeguts.

DESENA .- Els objectius que han d'animar la constitució del Comitè Olímpic de Catalunya són de caràcter directament esportius, entesos en el marc del moviment olímpic internacional. La iniciativa correspon de manera exclusiva a las Federacions Esportives Catalanes legalmente constituïdes, o que es puguin constituir.

Aquest és el meu dictamen que formulo d'acord amb la petició rebuda, amb limitacions per l'amplitud de la temàtica, i que sotmeto a qualsevol altre. millor fonamentat.

Cornellà, gener del mil nou-cents vuitanta vuit.



**ASSOCIACIÓ PER A LA DELEGACIÓ OLIMPÍCA DE CATALUNYA**



INDEX

|                                                                                                                                                                                                                 | Pàg. |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------|
| 1.- ADOC. OBJECTIUS I BASES .....                                                                                                                                                                               | 2    |
| 2.- TERRITORIS I PAISOS OLÍMPICS QUE NO SÓN<br>ESTATS .....                                                                                                                                                     | 4    |
| 3.- PAISOS OLÍMPICS RECONEGUTS QUAN NO EREN<br>ESTATS .....                                                                                                                                                     | 7    |
| 4.- PAISOS, TERRITORIS O POBLES QUE NO SÓN<br>ESTATS I QUE TENEN FEDERACIONS ESPORTIVES<br>ADHERIDES A FEDERACIONS INTERNACIONALS<br>OLÍMPIQUES I/O RECONEGUDES PEL COMITÈ<br>OLÍMPIC INTERNACIONAL (CIO) ..... | 10   |
| 5.- CARTA OLÍMPICA DEL COMITÈ OLÍMPIC<br>INTERNACIONAL (CIO). RESUM DE LECTURA ...                                                                                                                              | 12   |
| 6.- ADOC, UNA EINA DE SUPORT A LES FEDERACIONS<br>ESPORTIVES CATALANES PER A LA CONSTITUCIÓ<br>I RECONeixEMENT DEL COMITÈ OLÍMPIC DE<br>CATALUNYA (COC) .....                                                   | 15   |
| 7.- DADES DE L'ADOC I REFERENCIES BIBLIOGRÀFIQUES<br>I AUDIO-VISUALS .....                                                                                                                                      | 18   |

## 1.- ADOC. OBJECTIUS, BASES I DADES

L'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya (ADOC) és la materialització organitzativa per fer realitat un desig que, des de fa temps i de diferents maneres, ha manifestat el poble català per via dels seus esportistes i dels seus afeccionats i seguidors: participar als Jocs Olímpics amb el nostre propi nom, presentant equips i atletes catalans dintre d'una delegació olímpica de Catalunya.

La tradició esportiva de Catalunya, el fet que, des dels seus inicis a Europa, els esports federatius hagin estat practicats al nostre país, i els alts nivells assolits en diferents moments en competicions internacionals, justificaven aquest desig i feien inevitable que aquesta proposta fos estudiada, elaborada i presentada pels seguidors i esportistes catalans.

Aquesta tradició esportiva, l'existència de Federacions Catalanes des de principis de segle, la recuperació d'aquestes federacions, culminada el 1985 amb la rehabilitació de la Unió de Federacions Esportives Catalanes, creada el 1934, i les competències exclusives en matèria d'esport que l'Estatut d'autonomia confereix al Govern de la Generalitat i al Parlament de Catalunya, constitueixen les bases i les condicions necessàries perquè Catalunya sigui considerada un "país esportiu" d'acord amb la denominació i el criteri de les Federacions Olímpiques i del Comitè Internacional Olímpic.

Amb aquests precedents, els atletes i les Federacions Catalanes de diversos esports poden fer les gestions necessàries per constituir el Comitè Olímpic de Catalunya i obtenir el reconeixement per part del CIO a fi de poder inscriure directament els seus equips i atletes per participar en els Jocs Olímpics del 1992 a Barcelona, capital de Catalunya, amb el nom del seu propi "país esportiu".

Altres "països esportius" tenen Comitè Olímpic propi i participen als Jocs Olímpics sense ésser Estats, d'acord amb l'esperit olímpic, aliè a la política, que és recollit per la Carta Olímpica del CIO i pels estatuts de les Federacions Olímpiques que així ho han comprès.

Vegeu a continuació la llista d'aquests països i un resum de la Carta Olímpica.



## 2.- TERRITORIS I PAÏSOS OLÍMPICS QUE NO SÓN ESTATS

ANTILLES HOLANDESES (AHO).- Des del 29 de desembre del 1954 disposa d'un estatut d'autonomia interna. Depèn administrativament dels Països Baixos (961 km<sup>2</sup>; 265.000 hab.). Comprèn les illes de Curaçao, Aruba i Bonaire, situades davant la costa de Veneçuela. També comprèn les illes de Saba, Saint Eustatius i la meitat de l'illa de Saint Maarten, que pertanyen a les Antilles Menors. Capital: Willemsted. Ciutadans amb passaport holandès. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1931.

ARUBA (ARU).- Illa que pertany a les Antilles Holandeses. Depèn administrativament de les Antilles Holandeses (190 km<sup>2</sup>; 63.049 hab.). Capital: Oranjestad. Ciutadans amb passaport holandès. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1986.

BERMUDES (BER).- Arxipèlag de l'Atlàntic Nord format per unes 360 illes i illots. Les illes més importants són les de Bermuda, Saint George, Ireland, Watford, Somerset i Gate Bermuda. Té un autogovern intern des del 8 de juny del 1986. El governador britànic és responsable d' Afers Estrangers, Defensa, Seguretat Interior i Policia. La moneda del país és el dòlar dels Estats Units d'Amèrica. (53 km<sup>2</sup>; 67.800 hab.). Capital Hamilton. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1936.

ILLES CAIMAN (CAY).- Arxipèlag format per les illes Gran Caiman, Little Caiman i Caiman Brac. Depèn administrativament de la Gran Bretanya. (259 km<sup>2</sup>;

18.000 hab.). Capital: Georgetown. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1976.

ILLES COOK (COK).- Arxipèlag del Pacífic Sud que consta de 15 illes. Situat entre les illes Tonga i Tahití a 1.600 km al nord-est de Nova Zelanda. Des del 1965 tenen l'estatut de territori associat a Nova Zelanda. (240 km<sup>2</sup>; 21.000 hab.). Capital: Avarua. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1986.

GUAM ( ).- Illa del Pacífic. Depèn administrativament dels Estats Units d'Amèrica com a "territori no incorporat". La moneda és el dòlar EUA. (549 km<sup>2</sup>; 110.000 hab.). Capital: Agaña. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1986.

HONG-KONG (HKG).- Protectorat britànic al sud de la Xina, al mar de la Xina Meridional. (1.045 km<sup>2</sup>; 5.400.000 hab.). Està format per l'illa d'Hong-Kong, la península de Kowloon i els Nous Territoris. Té un governador nomenat per la reina d'Anglaterra. Està assistit per un Consell Executiu. Existeix un Consell Legislatiu compost de 16 membres oficials més 2 membres nomenats pel governador. Capital: Hong-Kong. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1951.

PUERTO RICO (PR).- Illa de l'Amèrica Central, la més petita de les Grans Antilles. Estat lliure associat dels Estats Units d'Amèrica. (8.897 km<sup>2</sup>; 3.450.000 hab.). La seva moneda és el dòlar dels Estats Units. Ciutadans amb passaport dels EUA. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1948.

ILLES SAMOA NORD-AMERICANES ( ).- Illes orientals de l'arxipèlag de les Samoa, situades a Oceania. Descobertes el 1722 per holandesos, l'arxipèlag fou repartit el 1899 entre nord-americans (Samoa orientals) i alemanys (Samoa Occidental). Les orientals són, des del 1951, administrades per un governador que depèn de Washington. (195 km<sup>2</sup>; 33.000 hab.). La moneda és el dòlar EUA. Capital: Pago-Pago. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1987.

ILLES VERGES AMERICANES (ISV).- Arxipèlag de les Petites Antilles, integrat per tres grans illes: Saint Croix, Saint Thomas i Saint John. El 31 de març del 1917 els Estats Units d'Amèrica compren les illes a Dinamarca per 25 milions de dòlars i el 1927 els habitants de les Illes Verges Americanes esdevenen ciutadans dels EUA. Des del 22 de juliol del 1954 el territori és sota la jurisdicció del Departament de l'Interior dels EUA. Les tasques de Defensa són a càrrec de l'exèrcit nord-americà. La moneda és el dòlar dels EUA. Capital: Charlotte Amalie. Ciutadans amb passaport dels EUA. El seu Comitè Nacional Olímpic a ver reconegut el 1962.

ILLES VERGES BRITÀNIQUES (IVB).- Arxipèlag de les Petites Antilles, integrat per unes 42 illes, entre elles Tortola, Virgin Gorda, Anegada i Jost Van Dyke, dotat d'un autogovern intern de tipus ministerial. (153 km<sup>2</sup>; 11.000 hab.). El Governador, nomenat per la Corona britànica, és responsable de Defensa i Seguretat Interior, Afers Estrangers i Servei Civil. També disposa d'un Consell Executiu. La moneda és el dòlar dels EUA. Capital: Road Town. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1982.

### 3.- PAISOS OLÍMPICS RECONEGUTS QUAN NO EREN ESTATS

ANTIGUA (ANT).- Grup d'illes de les Antilles Menors, (280 km<sup>2</sup>; 80.000 hab.). Capital: Saint John's. Constituïdes com a Estat el 1981. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1976.

BAHAMES (BAH).- Arxipèlag d'Amèrica Central, al mar de les Antilles. És format per 30 illes grans, 700 illots i uns 2.000 esculls. (13.935 km<sup>2</sup>; 220.000 hab.) Capital: Nassau. Constituït com a Estat el 10 de juny del 1975. República. Règim Parlamentari. Estat de la Commonwealth. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1952.

BARBADOS (BAR).- Estat insular de la mar Carib, que comprèn l'illa del mateix nom, del grup de les Petites Antilles. (431 km<sup>2</sup>; 260.000 hab.). Capital: Bridgeton. Constituït com a Estat el 1966. Membre de la Commonwealth. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1955.

BELIZE (BIZ).- Petit estat de l'Amèrica Central, vora del golf d' Hondures. (22.965 km<sup>2</sup>; 170.000 hab.). Capital: Belmopan. Constituït com a Estat el 1973. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1967.

EGIPTE (EGY).- Estat de l'Àfrica Septentrional. (1.001.440 km<sup>2</sup>; 46.700.000 hab.) Capital: El Caire. Constituït com a Estat el 1937. República. Estat islàmic. Règim semipresidencialista. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1910.

HONGRIA (HUN).- Països de l'Europa Central. (93.130 km<sup>2</sup>; 700.000 hab.). Capital: Budapest. Es constitueix com a Estat el 1918 després de la desaparició de l'Imperi Austro-hongarès. República. Democràcia popular. Partit únic. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1895.

ÍNDIA (IND).- Estat que ocupa la major part del subcontinent indostànic. (3.287.590 km<sup>2</sup>; 700.000.000 hab.). Capital: Nova Delhi. Constituit com a Estat el 1947. República. Estat Federal. Règim Parlamentari amb partit dominant. Membre de la Commonwealth. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1924.

IRAQ (IRQ).- Estat de l'Orient Mitjà. (434.924 km<sup>2</sup>; 15.500.000 hab.). Capital: Bagdad. Constituit com a Estat el 1955. Estat islàmic. Poder autoritari. Règim militar. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1947.

IRLANDA (IRL).- República que ocupa l'illa d'Irlanda, llevat del territori del NE. Constituit com a Estat el 1937. (70.283 km<sup>2</sup>; 3.600.000 hab.). Capital: Dublín. Democràcia pluralista. Règim Parlamentari. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1924.

ISLANDIA (ISL).- Illa de l'Atlàntic Nord, ocupada per l'Estat del mateix nom i pròxima a la regió polar. (103.033 km<sup>2</sup>; 240.000 hab.). Constituit com a Estat el 1944. República. Democràcia pluralista. Règim semipresidencialista. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1935.

JAMAICA (JAM).- Una de les Grans Antilles al sud de Cuba. (10.991 km<sup>2</sup>; 2.300.000 hab.). Capital: Kingstown. Constituït com a Estat el 1955. Democràcia pluralista. Règim Parlamentari. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1936.

NORUEGA (NOR).- Estat del nord d'Europa a la península d'Escandinàvia. (324.219 km<sup>2</sup>; 4.150.000 hab.). Capital: Oslo. Constituït com a Estat el 1905. Monarquia. Estat confessional (luterà). Democràcia pluralista. Règim Parlamentari. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1900.

PAPUA NOVA GUINEA (NGU).- Estat de la Melanèsia, que comprèn la part oriental de l'illa de Nova Guinea. (461.691 km<sup>2</sup>; 3.300.000 hab.). Capital: Port Moresby. Constituït com a Estat el 1975. Democràcia pluralista. Règim Parlamentari. Estat de la Commonwealth. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1974.

NOVA ZELANDA (NZL).- És un arxipèlag format per tres illes principals: l'illa del Nord, del Sud i l'illa de Stewart. (268.676 km<sup>2</sup>; 3.230.000 hab.). Constituït com a Estat el 1931. Democràcia pluralista. Règim Parlamentari. Estat de la Commonwealth. El seu Comitè Nacional Olímpic va ser reconegut el 1911.

4.- PAISOS, TERRITORIS O POBLES QUE NO SÓN ESTATS I QUE TENEN FEDERACIONS ESPORTIVES ADHERIDES A FEDERACIONS INTERNACIONALS OLÍMPIQUES I/O RECONEGUDES PEL COMITÈ OLÍMPIC INTERNACIONAL (CIO).

CURAÇAO.- Illa de les Antilles Neerlandeses, a la mar Carib: Willemsted.

ESCÒCIA.- País del Regne Unit de la Gran Bretanya que comprèn la part septentrional de l'illa de Gran Bretanya i les illes Hèbrides, Orcades i Shetland.

GIBRALTAR.- Territori britànic a l'extrem sud de la Península Ibèrica, a l'estret del mateix nom. (5,8 km<sup>2</sup>; 30.000 hab.).

GUERNSEY.- La segona en grandària i la més occidental de les illes del Canal de la Mànega. Forma part del Regne Unit de la Gran Bretanya.

IRLANDA DEL NORD.- Territori del NE de l'illa d'Irlanda, que forma part del Regne Unit de la Gran Bretanya. Parlament i govern propis. Capital: Belfast.

MONTSERRAT.- Illa de les Petites Antilles, del grup de les Leeward, sota l'administració del Regne Unit de la Gran Bretanya. (102 km<sup>2</sup>; 12.000 hab.). Capital: Plymouth.

PAÍS DE GAL·LES.- País de l'Europa Occidental, situat en una península, a ponent de la més gran de les illes Britàniques. Forma part del Regne Unit de la Gran Bretanya. Capital: Cardiff.

PALESTINA.- Designació tradicional de l'antic país de Canaan o d'Israel. Actualment el seu territori està repartit entre els estats d'Israel i de Jordània. Les seves federacions afiliades a Federacions Internacionals tenen les corresponents seus fora del seu territori, per exemple a Kuwait, Síria i Irak.



## 5.- CARTA OLÍMPICA DEL COMITÈ OLÍMPIC INTERNACIONAL (CIO). RESUM DE LECTURA.

Aquest resum s'orienta a la qüestió de llenguatge, definicions i conceptes del Comitè Olímpic Internacional (CIO), pel que fa a representacions olímpiques, països, Comitès Nacionals Olímpics, etc...

La Carta Olímpica es divideix en quatre capítols. Són els següents:

- I.- Principis fonamentals.
- II.- El Comitè Olímpic Internacional.
- III.- Els Comitès Nacionals Olímpics.
- IV.- Els Jocs Olímpics.

Aquests quatre capítols són desenvolupats en 71 regles. Al llarg d'aquestes, la freqüència d'utilització dels mots "País", "Territori", "Nació", etc... és la següent:

|                                        |         |                         |
|----------------------------------------|---------|-------------------------|
| "País" .....                           | 22 cops | Regles: 3, 8 i d'altres |
| "Territori .....                       | 4 cops  | Regles: 8, 24E i 53     |
| "Nació" .....                          | 2 cops  | Regles: 12 i 67         |
| "Nacionalitat" ..                      | 2 cops  | Regles: 13 i 59         |
| "Estat" .....                          | 1 cop   | Regla : 8               |
| "Administrativa-<br>ment Dependent" .. | 1 cop   | Regla : 8               |
| "Tradició del<br>país" .....           | 1 cop   | Regla : 24E             |
| "Política" .....                       | 1 cop   | Regla : 3               |

TRANSCRIPCIÓ TEXTUAL D'ALGUNES REGLES

- Regla núm. 3 "Cap discriminació no és admesa respecte a un país o a una persona per raons socials, religioses o polítiques".
- Regla núm. 8 "Solament els "administrats" (ressortissants) d'un país poden portar els colors d'aquests i concórrer als Jocs Olímpics...  
Per aquestes regles, el mot "País" significa tot País, Estat, Territori, o porció de Territori que el CIO consideri, segons la seva discreció absoluta, com a zona de jurisdicció del Comitè Nacional (CNO) que ell ha reconegut".
- Regla núm. 9 "Els Jocs Olímpics són competicions entre individus i equips, i no entre països".
- Regla núm. 24E "La denominació d'un CNO ha de, correspondre als seus límits territorials, a la tradició del seu país i ésser aprovada pel Comitè Olímpic Internacional".
- Regla núm. 30 "Atès que només els CNO reconeguts pel CIO són competents per inscriure els competidors als Jocs Olímpics,

un país que no tingui CNO n'ha de constituir un i fer-lo reconèixer pel CIO abans d'ésser autoritzat a prendre part als Jocs Olímpics".

6.- ADOC, UNA EINA DE SUPORT A LES FEDERACIONS  
ESPORTIVES CATALANES PER A LA CONSTITUCIÓ I  
RECONeixEMENT DEL COMITÈ OLÍMPIC DE CATALUNYA  
(COC).

Amb les bases i la informació d'àmbit internacional exposades prèviament, l'ADOC es presenta a la societat catalana com l'eina organitzativa per assolir, entre tots els sectors interessats, que els equips i atletes catalans desfilin i participin en les competicions dels Jocs Olímpics del 1992 amb el nom i la bandera propis de Catalunya.

En aquest sentit, i tenint en compte que els veritables protagonistes de la constitució del Comitè Olímpic de Catalunya han d'ésser els atletes a través de les Federacions Catalanes, l'ADOC, que treballa des de fa mesos en l'estudi jurídic de la qüestió i dels camins i mètodes que cal emprar per fer realitat el Comitè Olímpic de Catalunya, s'ofereix per aportar aquest assessorament i suport jurídic als atletes i a les Federacions.

Però aquest suport jurídic probablement no seria suficient i no justificaria per si sol la creació de l'ADOC.

Perquè les Federacions Catalanes portin a bon terme aquest procés, cal que sentin propera la presència, l'engrescament i el suport de l'afecció esportiva catalana i del públic en general que també desitja veure els seus atletes participant amb colors propis als Jocs Olímpics del 1992. Aquesta és la primera tasca pública de l'ADOC després de mesos de treball i d'estudi.

Aquest engrescament i suport a les Federacions Catalanes requereix que els que comparteixen aquestes inquietuds canalitzin els seus esforços i ajuts per la via de l'ADOC, engruixint-ne els seus rengles. Ningú no pot considerar-se substituïble ni excusat.

Del suport popular, per quan faci falta i allà on calgui, ha de sorgir també el suport financer per ajudar a les Federacions Catalanes a assumir les despeses suplementàries que suposa la gestió per a la constitució del Comitè Olímpic de Catalunya. Això però, només fins que els organismes competents de l'esport català assumeixin aquest suplement pressupostari.

La vocació de l'ADOC queda recollida en l'article 2 dels seus Estatus Socials amb els que ha estat inscrita en el Registre d'Associacions de la Generalitat de Catalunya.

Article 2.- La finalitat de l'Associació és la de promoure el moviment Olímpic en l'àmbit de Catalunya, per tal que les persones i equips interessats puguin participar en els Jocs com a membres de la Delegació Olímpica de la comunitat nacional catalana, amb les mateixes condicions que els concurrents d'altres països.

Amb aquest objectiu l'Associació promourà, entre d'altres, la representació de Catalunya com a nacionalitat cultural, social i política, en els Jocs Olímpics que en el futur s'organitzin, tot divulgant

les informacions precises, assessorant i ajudant els concurrents catalans, tant individualment com per equips que vulguin participar-hi directament.

L'Associació agrupa, canalitza, divulga i organitza voluntats i aportacions de les persones que, mogudes per aquest esperit d'universalitat de tots els pobles, sentin aquesta finalitat a Catalunya com un dret i una necessitat.

7.- DADES DE L'ADOC I REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES I  
AUDIO-VISUALS

Constitució de l'Associació  
 per a la Delegació Olímpica  
 de Catalunya: 8 de gener del 1987.

Inscripció al Registre  
 d'Associacions de la  
 Generalitat de Catalunya: 19 de febrer del 1987  
 amb el número 8.803.

Número d'Identificació  
 Fiscal (N.I.F.): G-58309923

Adreça: Ptge. de la Costa, 2,  
 08023 Barcelona  
 Apt. de Correus 1.107  
 08080 Barcelona

JUNTA DIRECTIVA I PRINCIPALS PROMOTORS DE L'ADOC

JOSEP ARRANZ: Enginyer Tècnic. Fundador i  
 coordinador de la revista especialitzada en  
 electrònica i ciència Quaderns Tècnics. Membre de  
 la Junta de l'ADOC.

ALBERT BERTRANA i BERNAUS: Director tècnic del grup  
 C.S. Internacional, administrador de C.S.I.  
 Barcelona. President de l'ADOC.

JAUME CARRERAS i LASERRADA: Empleat de banca.  
 Expert en Vexil·lologia. Tresorer de l'ADOC.

FRANCESC SERRA i CARRERA: Monitor de vela lleugera.  
Jutge de Regates. Secretari de la classe olímpica  
470 i membre de la Junta de la Federació Catalana  
de Vela i de l'ADOC.

DAVID MONER: Advocat i President de la Federació  
Catalana de Natació.

ANTONI CASTILLO i NEBRA: Gerent de Xarxa Cultural.



### REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

C.I.O. "Charte Olympique". Lausanne.

C.I.O. "Repertoire du Mouvement Olympique'87".  
Lausanne. 1987.

C.I.O. "Message Olympique". Lausanne.

C.I.O. "Revue Olympique". Lausanne.

OLIVIER CAMBESSÈDES. "Atlaseco 1986". París. 1986.

GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA. "Estatut d'Autonomia de Catalunya"

### ALTRES REFERÈNCIES

Grabacions d'entrevistes amb atletes de Puerto Rico  
i Gibraltar.

Vídeo de l'acte de presentació de l'ADOC a les  
entitats culturals el 15 de juny del 1987.

